

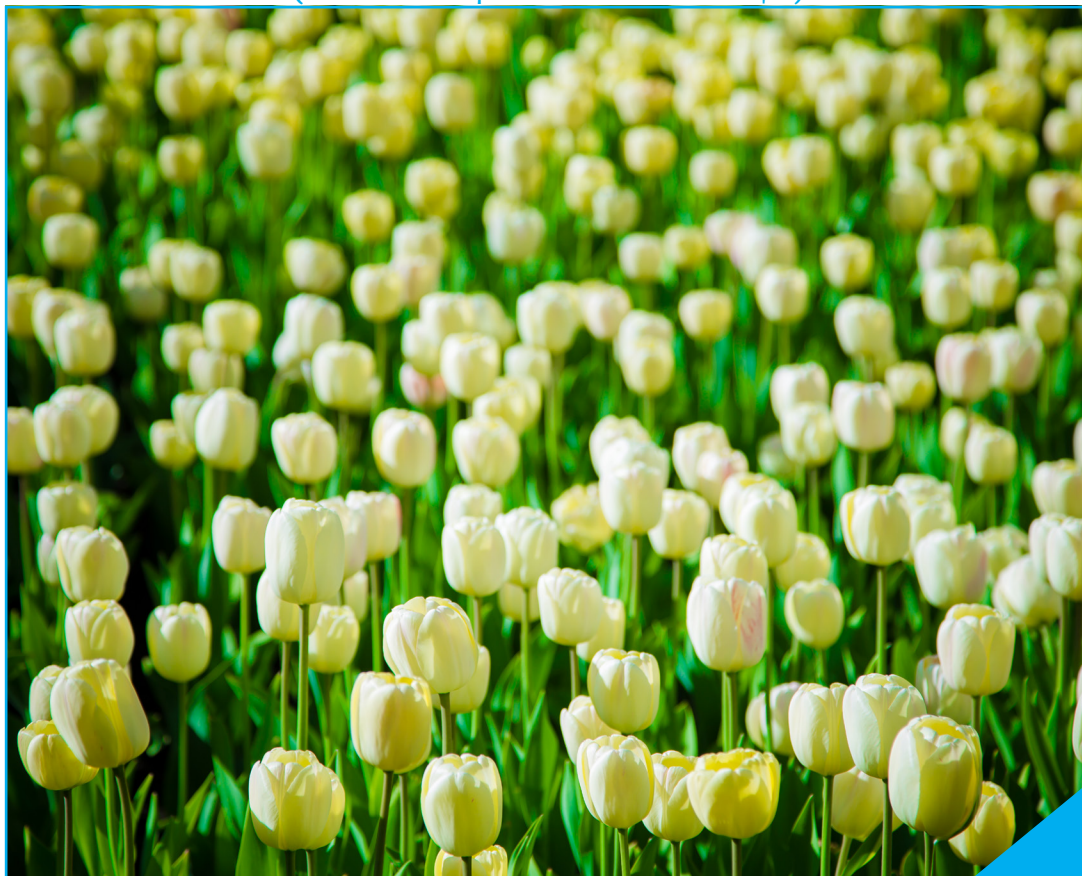
Пролісок

portal.prolisok.org

квітень
2015
№8
(158)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

Газета Кіровоградського обласного навчально-виховного комплексу
(гімназія-інтернат – школа мистецтв)

Сьогодні в номері:

Хліб - це
багатство
країни

6-7 см.

Крок на шляху
до майбутнього

12 см.

Волонтери -
люди доброї
волі

2-3 см.

Волонтери – люди доброї волі

В 10-Б класі відбулася відкрита виховна година: «Волонтери – люди доброї волі». Сьогоднішня кривава сторінка історії нашої України буде згадуватися з великим болем не одним поколінням українців. Ми є свідками надзвичайних подій, які переживає наш народ. Україна відстоює свою цілісність і незалежність. Просто зараз там, на передньому краї нашої національно-визвольної боротьби, кладуть свою душу й тіло тисячі кращих синів України.

У цей нелегкий для України час важко переоцінити самовіддану працю волонтерів. Волонтер – це добровільний помічник, який безоплатно займається громадською діяльністю. Кожного дня наші захисники потребують їжі, одягу, засобів гігієни тощо. Та найголовніше – це військове спорядження. На превеликий жаль, у більшості випадків не держава забезпечує армію цими речами, а саме волонтери. На їх плечі покладена велика та відповідальна праця. Вони ризикують своїм життям, аби відвезти гуманітарну допомогу у зону АТО. Саме завдяки їм наша армія, незважаючи ні на що, є боєздатною і щодня дивує нас своєю мужністю

та героїзмом.

Почесним гостем на нашому заході була Салімова Наталія Володимирівна, колишня вчителька історії, яка займається волонтерською діяльністю з початку військових дій. Наш навчальний заклад має честь співпрацювати з нею, надаючи посильну допомогу воїнам. Наталія Володимирівна майже щотижня буває в зоні АТО. Вона розповіла нам про те, що там сьогодні відбуваються події, які можна назвати справжньою війною, а не антитерористичною операцією, а також про величезний психологічний вплив війни на особистість, про складності адаптації воїнів до звичайного мирного життя після повернення. Наталія Володимирівна та її

товариші допомагають воїнам не лише на передовій – вони збирають кошти для поранених, які потребують довгого та важкого лікування. Спілкуючись з нею, ми зрозуміли, що, перебуваючи на мирній території, неможливо знати всю правду війни. Наталія Володимирівна говорила нам, що випуски новин не відображають реальної картини подій: „Там не гірше і не краще, просто все інакше”.

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Наталія Володимирівна говорила нам, що військові чекають від нас не лише їжі та одягу – з великою вдячністю вони отримують листи від небайдухих людей. Солдати, ідучи в бій, іноді навіть не одягають бронезилети, а листи беруть із собою, вважаючи їх оберегами. Перебуваючи на передовій, волонтери бачать багато прикладів того, що війна часто відкриває в людях неочікувані якості, які, можливо, ніколи б не проявилися в мирному житті – і благородні, і нікчемні. Наталія Володимирівна сказала нам, що навчилася сприймати реалії війни менш емоційно, що стала черствішою. Але, дивлячись на цю зовні спокійну та врівноважену молоду жінку, ми розуміли, що за цією стриманістю – постійна напруга і тривога за тих, хто кожного дня, кожної хвилини ризикує своїм життям, що у душі невгамовний біль за нашу країну. На сьогоднішній день Наталія Володимирівна не уявляє свого життя без волонтерської діяльності і має намір займатися нею до закінчення війни. А ми вирішили підтримувати з нею постійний зв'язок, передавати нашим воїнам листи і матеріальну допомогу. Після закінчення зустрічі у нас не було сумнівів, що ми спілкувалися людиною, яку можна вважати справжнім героєм.

Будяк Інна, Лопушенко Яна, 10-Б клас

А був не я...

Суспільство завжди ставилося до поетів як явища несерйозного, несуттєвого, поверхового. Звісно, роботу «романіста» можна «усвідомити» за важкістю фоліантів, дійство на сцені – результат драматурга. А що ж поет? Емоції, почуття. Ні, не так. Сила емоцій, почуттів!

Майстер поетичного слова, здатний розбурхати душу та примусити замислитися над словом, словосполучення, рядком, – рідкість. Ас – той, кого мимохить цитуєш, повторюєш, перечитуєш. Але є категорія Поетів з великої літери.

«Феноменом доби» називав Василь Стус Павла Григоровича Тичину. Та слід відзначити, що постать поета Тичини суперечлива: у дитинстві чула насмішки серед учнів «шедеврів»:

Павло Тичина

(1891—1967)

А був не я...

*«Трактор в полі дир-дир-дир,
Ми за мир, за мир, за мир...»
«Краще взяти кирпичину,
Ніж учить вірші Тичини...»*

А на уроках літератури разом із учителями аналізували вірші з унікальним звуковим оформленням: «Ми – дзвіночки, лісові дзвіночки...»

От і дивувало: а звідки такі діаметрально протилежні думки? Чому за такою палітрою звуків, переливів, кольорів, почуттів, виникає «бандитський протест», із цеглою щодо віршів? Здоровий глузд та аналіз творчості підказують, що доля Павла Григоровича була пов'язана з подіями, які призвели до такої «антитези» в середині цієї ліричної душі.

Перша «антитеза», я думаю, це час, у якому жив Тичина: від подій 1905-го року, І Світової, Жовтневої революції, громадянської війни до встановлення Радянської влади та подій, пов'язаних із СРСР. Докорінна зміна світоглядних норм примушувала багатьох людей шукати й обирати для себе політичну (ідеологічну) позицію. Знаю з історії: коли особисті погляди не

співпадають із постулатами режиму, все, доля визначена, майбутнє печальне.

Друга «антитеза», вважаю, пов'язана з особою Поета: народився у бідній родині без особливих перспектив на майбутнє. Правда, вихід був. Один. Хлопець ним скористався: багато взяв від батька, його знань; із домашньої, а потім бурсацької та семінарської бібліотек; викладачів не лише нудних схоластичних предметів, а й риторики, музики, співу; прагнув знайомства з Титанами – М. Коцюбинським, М. Лисенком, М. Садовським... Зліпити, створити, реалізувати себе як творчу розумну одиницю людства і жити в гармонії з усім світом. Із нужди і безпросвітності – у світ Творців, де відчував себе як риба у воді, де дихав на повні груди, де розуміли його «сонячні кларнети», де поділяли захоплення світом і допомагали у пошуці гармонії. «Було» і «є» як чорне і біле, як земля і небо...

Третя «антитеза» пов'язана, на мою думку, з внутрішньою драмою Павла Григоровича. Його сучасники прагнули зрозуміти Тичину – іншого: «Чому Титан раптом іде стежкою пігмеїв?» (Д. Дроздовський), «Від кларнета твого пофарбована дудка зосталась...» (Є. Маланюк). Підозрюю, Павло Григорович сердився, нервувал, вів сам із собою дискусії, прагнув

довести уявному опоненту власну позицію та правду щодо зради... самого себе.

Це була трагедія. Трагедія як для талановитого генія «кларнетизму», так і для всієї української спільноти, бо вона втративши Поета, отримала поганенького служку. Відбулося знеособлення таланту митця, причинами якого були гірка реальність буття народу в умовах тоталітарного радянського режиму, особливості характеру поета – людини мрійливої, ніжної та беззахисної, яка творила в умовах духовної неволі. Ще була «шухлядка», де до певного часу зберігалися справжні, душевні речі, у яких талант, розум, обдарованість Тичини жили та творили свій «космос», давали можливість усвідомлювати, що не зрадив тому, хто себе збирав по зернятку. Думаю, передбачав, що у майбутньому зрозуміють його трагедію як митця, здатного обхитрити тоталітарну машину, яка думала, що зламала й підкорила ще одного «поетишку».

Щоб зрозуміти Павла Григоровича, треба зробити хоча б декілька кроків до розуміння часу, у якому він жив, умов, у яких існував, щоб створити себе – Людину-Поета.

Валента Юлія, 11-А клас

Хліб – це багатство нашої країни (Історія одного листа)

Василиженко Марійка, 7 клас

Вітаю тебе, мій дорогий друже!

Я не знаю, чи комусь буде потрібен мій лист у майбутньому, чи взагалі будуть їх писати один одному, прагнучи висловити найдорожче і найболючіше. Для мене важливо, щоб через багато років люди розуміли цінність того, чому присвятив усе своє життя. Можливо, моє ім'я забудеться, ніхто не згадає про одну звичайну людину, яка обрала своїм сенсом життя служіння Хлібу.

Друже, не думаю, що у твоєму часі ніхто не знатиме про Хліб. Історія нашого народу свідчить, що з цим оберегом роду пов'язані найважливіші віки життя кожного українця: хлібом хрестять дитину, вітають молодят, із хлібом-сіллю зустрічають гостей, краєць подають злиденному і нещасному, з хлібом проводжають людину в останню путь. Наші предки розуміли, що, передаючи з рук у руки цю цінність, таким чином пояснюють гостю, чому присвятили своє життя, що руки зайняті роботою, а не війною, що можна прожити без меду, різних пундиків, а без хліба – ніколи, що молода пара повинна продовжити власний рід, як земля знаходить своє продовження у хлібові, що вартість прожитого людиною шляху – це кількість урожаїв того самого хліба. Тому і цінують його, вклоняються, бережуть і мають надію, що цей Оберіг їх убезпечить від лиха та нещастя. І своє життя не уявляв без землі та хліба.

Я Гіталов Олександр Васильович, хлібороб

з діда-прадіда, народився 27 травня 1915 року в селі Татарському Новоукраїнського району в бідній селянській сім'ї. Думаю, що саме бідність змусила думати про покращення життя, про те, щоб земля родила, щоб селянська дитина (а я це назавжди запам'ятав!) вдосталь мала хліба і не забувала його смак, щоб людина бачила результат власної праці та докладених зусиль. Уже у вісім років залишився без батька, тому довелося йти у найми.

Але в село вривалося нове життя, ознакою якого стала поява залізних машин – тракторів. Мрія сісти за кермо трактора запала у душу, тому вже в 1934 р. закінчив курси трактористів, а в 1936 р. очолив тракторну бригаду колгоспу.

Спасибі людям, повірили мені, молодому. Спасибі друзям, підтримували. Тож у далекому 1945 році, працюючи вже бригадиром тракторної бригади Малопомічненської МТС Новоукраїнського району, разом із Іллею Кравчуком, Дмитром Кульчицьким, Петром Курчеником та Петром Перчуном зібрали з покинутих наци-

стами тягачів 3 саморобні трактори, ми розуміли, що земля втомилася воювати, вона прагне родити пшеницю, служити світові, людям. Маленькі діти та їхні батьки мріяли про достаток, який пов'язувався з хлібом. Азарт нас охопив, тож і вийшли на рекорд 1216 га м'якої оранки на п'ятнадцятисильний трактор! Здається, весь світ зрозумів, що ми незвичайні хлібороби. За кожним таким фактом стоїть не бажання прославитися, ні, лише прагнення взяти від землі сповнений її соками хліб, повертаючи годувальниці душу, недоспані ночі, радісну втомленість від праці та турботу за її планетарне здоров'я.

Не міг подумати, що я, звичайний сільський хлопець із центрального району України, опинюся у США, в штаті Айова. П'ятдесяті роки ХХ ст. для нашої країни були «кукурудзяними», тож і виявили мені довіру дослідити та вивчити досвід у вирощуванні цієї культури, що була не лише кормом для худоби, а й моїми улюбленими дитячими ласощами. Взяв того вареного качанчика і по зернинці «випиваєш» його сонячну енергію поля, простору рідного краю. Американці, мабуть, і не здогадувались, що ми знаємо, звідки береться сила хлібороба. Та думаю, що українці і до сьогодні користуються зернятками таких наших рідних культур: соняшників, кукурудзи, пшениці. Недарма їх жовтий колір, як і синє небо, знайшли своє достойне місце на нашому рідному українському прапорі.

Також іноземці були здивовані, як ми, хто через війну, умови життя відстав у технічному оснащенні набагато років, запросто надихали

життям непрацюючі деталі. Сплескували руками, коли я, як фокусник, відновлював вузли, які вони вважали непридатними. Попрацювали б у моїх умовах!

Склали легенду і про мою вищу освіту. Не розуміли мене, бо вважав, що лекцію можна повторити, а от земля неуваги та неповаги не прощає, потребує догляду щоднини і щохвилини, вимагає щирості і відданості. Лише фанатично віддані люди можуть відчути її прихильність – гарний урожай. Із таким життям людина не надбає багатств матеріальних, але отримує (по собі відчуваю) щось особливе. Те, що стає твоїм життям, дає наснагу, щастя, задоволення від кожного прожитого дня.

Недарма згадав я також про біль. Його відчув, коли почало мінятися ставлення до хліба, села, землі, праці хлібороба. Хліб – життя, а воно не може бути без людської душі, любові. Немає любові – немає і віддачі. Пустка не народжує нічого, крім пустки.

Свій земний шлях я завершив. Маю у життєвому доробку багато цінного. Себе віддав землі, працював на ній до сьомого поту. Тож вас, любі мої друзі, прошу не загубити того, що зробили наші предки, цінувати те, що є найсвятішим для кожного справжнього українця, що дає людині життя.

Спасибі, мої дорогі, що дочитали ці рядочки. Якщо хоча б одна людина мене зрозуміє та почує, то вже точно знатиму: Хліб буде всьому головою, Хліб буде життям.

*Щиро ваш,
Олександр Васильович Титалов*

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ РОДИНИ

Пам'ять серця

ІВАНОВ ФЕДІР ЛЕОНТІЙОВИЧ

(09.06.1923-24.06.1999)

У кожній родині є історії, які прийнято передавати із покоління в покоління, які зберігаються в пам'яті нащадків. Це переважно оповіді про представників роду, які жили до нас. Природно, що історія життя кожної людини нерозривно пов'язана з історією народу, держави. Тому родинні перекази є безцінним скарбом.

Хочу розповісти історію життя мого прадідуся. Народився Федір у селищі Знам'янка на Кіровоградщині у родині, яка була розкуркулена та репресована, та простого завантажувальника вугілля у паровози та станції Знам'янка. Дитинство маленького Федька було важким, оскільки на власні очі бачив страшні картини голодомору. Закінчив чотири класи Знам'янської школи. Постійно допомагав мамі по господарству, адже в сім'ї було четверо дітей.

Коли розпочалася Велика Вітчизняна війна, йому щойно виповнилося вісімнадцять років. Початком бойового шляху стала участь у Кіровоградській операції військ 2-го Українського фронту 5-16 січня 1944 року.

Планування й підготовка наступальної операції розпочались у Ставці ВГК ще в листопаді 1943 року. На першому етапі радянські війська мали розгромити основні сили 8-ї польової армії групи армій «Південь» та вийти на рубіж річки Південний Буг. 2-ий Український фронт повинен був завдати основного удару по ворожих військах в районі Кіровограда, а допоміжні частини — по Христинівці, йдучи назустріч військам 1-го Українського фронту. В планах було оточити й знищити великі ворожі угруповання в районі Канева, Умані та Смілої. Задум полягав у тому, щоб силами армії знищити кіровоградське угруповання противника, потім наступити на Первомайськ та вийти на рубіж річки Південний Буг.

5 січня 1944 року війська 2-го Українського фронту за авіаційної підтримки повітряної армії перейшли

у наступ. Найбільшого успіху першого дня вони досягли на півночі. На ранок 7 січня передові з'єднання фронту обійшли Кіровоград з півночі та півдня, перерізали основні шляхи відходу противника. 5 німецьких дивізій опинилися в оточенні, проте їм вдалось організувати відхід. 8 січня радянські війська увійшли до Кіровограда, пізніше просунулись ще на 15-20 км. На уманському напрямку війська до 10 січня просунулись на 40 км, але були зупинені сильними контратаками противника, що перекинув сюди 3 танкові дивізії. 16 січня наступ радянських військ було зупинено на рубежі Сміла — Грузьке — Новгородка.

В ході операції Кіровоград було звільнено, а війська просунулись на 40-50 км на захід. Сама операція

пройшла невдало, поставлені завдання виконати не вдалось. Затримавшись у боях за Кіровоград, радянські війська 14 січня 1944 року перебували за 120 км від Умані та Христинівки, де їх вже чекали війська 1-го Українського фронту.

У директиві Ставки від 16 січня 1944 року персональна відповідальність за невиконання завдань фронту покладалась на І.Конева. За цих умов Ставка ВГК уточнила завдання 1-го та 2-го Українських фронтів щодо знищення звенигородсько-миронівського угруповання противника зустрічними ударами на Шполу, що стало початком підготовки до проведення Корсунь-Шевченківської операції, в якій мій дідусь теж брав участь.

24 січня — 17 лютого 1944 р. війська 1-го (під командуванням М.Ф.Ватутіна) та 2-го (під командуванням І.С.Конева) Українських фронтів провели наступальну операцію в районі міста Корсунь-Шевченківський.

Прорвавши оборону противника, війська з'єдналися 28 січня в районі Звенигородки і таким чином завершили оточення великого угруповання фашистських військ. Щоб утримати ворога в «лещатах», сюди

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ РОДИНИ

7 лютого було перекинуто з інших ділянок фронту радянські частини.

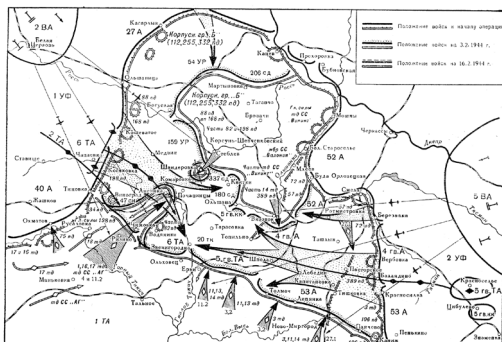
Зима 1944-го відзначалася частими відлигами – розлиск чорнозем, низько висіли тумани. І все ж німецькі транспортні літаки іноді проривалися до оточених дивізій, скидали їм зброю та продовольство. Гітлерівці вдень і вночі атакували ззовні, намагаючись допомогти своїм військам прорвати кільце, лізучи, немов божевільні, просто під вогонь наших кулеметів, сунули й сунули вперед, ступаючи вже по трупах своїх солдатів. Обслузи батареї «катюш» доводилося весь час розвертати гвардійські міномети — били то по ворогові, який проривався крізь заслін, то по фашистах, що сприяли оточеним дивізіям атаками ззовні.

У період Корсунь-Шевченківської операції сотні й тисячі селян підносили за страшного бездоріжжя боєприпаси на передову. Світ не бачив такого немислимого напруження та жертвності... Не злічити, скільки атак відбили наші бійці — і з фронту, і з тилу. Часом доводилося вступати в рукопашну, застосовувати багнет, приклад, лопату.

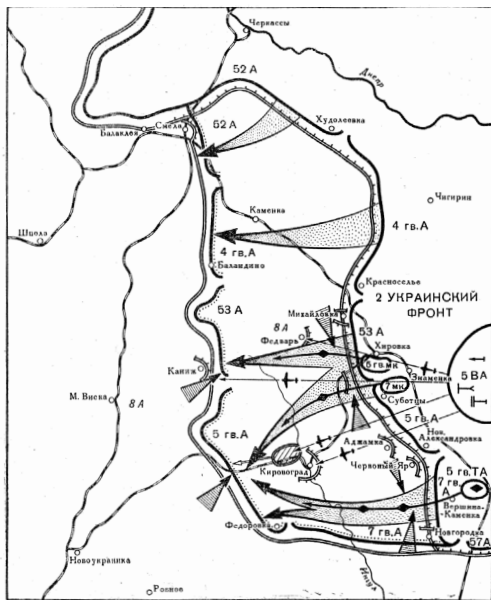
Вранці 18 лютого ворог знову зробив спробу пробитися крізь заслін. Бій тривав до полудня. А потім враз стихла стрілянина, і фашисти почали здаватися в полон. Невелике поле бою було завалене трупами гітлерівців, понівеченою технікою.

Корсунь-Шевченківська битва завершилася поразкою фашистських окупантів. Фашисти втратили 55 тисяч солдатів і офіцерів, понад 18 тисяч — потрапило в полон. Шевченківський край було звільнено від загарбників.

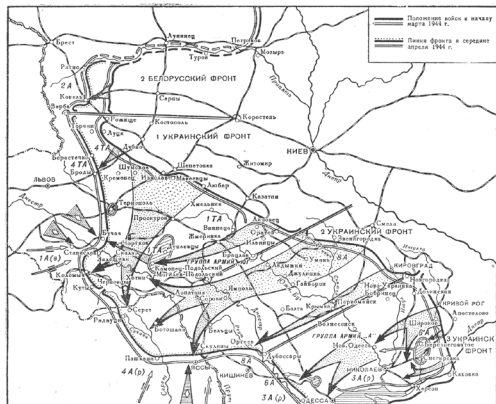
Продовжуючи свій бойовий шлях, Федір Леонтинович у березні 1944 року брав участь у звільненні від німецько-румунських окупантів військами 2-го і 3-го Українських фронтів Миколаївської області. Його 14-а гв. Вінницька-Червонопрапорна, орденів Леніна, Кутузова 2-го ступеня стрілецька дивізія 2-го Українського фронту під командуванням маршала І.С. Конєва визволила Секретарку, Миколаївку, В. Мечетню, Токарівку, Кочубеївку Кривоозерського району Миколаївської області. І одразу після завершення боїв за Миколаївщину 28 березня 1944 року дідуся було тяжко поранено в обидві ноги. Нашвидко-

КОРСУНЬ-ШЕВЧЕНКІВСЬКА ОПЕРАЦІЯ 1-го і 2-го УКРАЇНСЬКИХ ФРОНТІВ
(21 лютого—17 березня 1944 р.)

КИРОВОГРАДСЬКА ОПЕРАЦІЯ 2-го УКРАЇНСЬКОГО ФРОНТА
(6—16 лютого 1944 р.)

руч йому ампутували ліву ногу та направили товарним потягом рухомого евакуаційного шпиталю № 3215 на лікування. Дорога здавалася вічністю, почалася гангрена, білі рани вже утворилися кубло личинки мухи, які жилилися плоттю.

Потім настав довгий час реабілітації, яка тривала майже до кінця війни.

Повернувся Федір до рідного краю інвалідом на милицях у 22 роки, а село необхідно підіймати, країну після війни годувати. Тому й очолив у колгоспі імені Кірова ферму по вирощуванню свиней і плідно працював до 1969 року. За цей період зустрів коханця свого життя — Олю, одружився та разом із дружиною виростив двох синів та доньку.

У післявоєнні роки був нагороджений Орденом Слави III ступеня, Орденом Вітчизняної війни I ступеня, ювілейними медалями та знаками.

Вибір професії – вибір долі

Мої тато і мама служать в міліції. Тато – в управлінні карного розшуку (займає посаду начальника управління), мама – в науково-дослідному експертно-криміналістичному центрі (займає посаду начальника сектору технічної експертизи документів та почеркознавчої експертизи).

Їхня робота цікава й відповідальна.

Оперативні уповноважені займаються розкриттям злочинів та встановленням особи злочинця; ловлять крадіїв, грабіжників і вбивць; сидять у засадах; на службових автомобілях на шаленій швидкості наздоганяють правопорушників...

Експерти-криміналісти при огляді місця скоєного злочину виявляють, фіксують і вилучають сліди злочинця.

В лабораторіях досліджують та ідентифікують сліди рук, ніг, губ людини, її взуття і транспортних засобів, пострілу з вогнепальної зброї; встановлюють виконавця рукописного запису і підпису; виявляють факти підробки документів та фальсифікації грошових знаків; ототожнюють особу за ознаками зовнішності і роблять ще багато-багато чого.

Я також відчуваю себе маленьким міліціонером (трішки оперативником, трішки криміналістом). Часто буваю на роботі у батьків, знайомий з їхніми колегами по службі. Бачу, як наполегливо вони працюють, у будь-яку годину доби за викликом їдуть на службу, допомагають людям, не шкодуючи себе, і мають надто мало вільного часу. Але всупереч усьому мої батьки залишаються веселими, ініціативними і від-

даними своїй службі людьми.

Я дуже пишаюся своїми батьками, які завжди уважно і чуйно ставляться до бід інших і допомагають людям, не чекаючи за це подяки.

У майбутньому я також мрію стати міліціонером, як мама і тато. Ця служба, хоч і не завжди на виду, але має велике значення для людей. Завдяки роботі міліціонерів на вулицях міста громадяни почуваються впевнено і комфортно, а діти можуть спокійно гратися.

Кіровоградський Свято-Благовіщенський храм

Благовіщення Пресвятої Богородиці є третім за значенням святом після Великодня і Різдва Христового. В основі свята — повідомлення архангела Гавриїла Діві Марії «благої вісті» (звідси і Благовіщення) про народження у неї божественного немовляти, Спасителя роду людського, описаного у Євангелії від Луки. В Назареті на тому місці, де Архангел Гавриїл благовістив Діву Марію, побудовано храм.

Святування Благовіщення встановлено Церквою у IV ст. після того, як самостійно почали відзначати Різдво Христове. Дату встановили, відрахувавши 9 місяців від Різдва.

Цього року на свято Благовіщення Пресвятої Богородиці учні 10-Г класу відвідали Кіровоградський Свято-Благовіщенський храм (перший храм в області, названий на честь свята). Нас зустрів священник, ієрей Іоан Верескун, який провів для нас оглядову екскурсію та розповів про історію храму.

Цікавим є те, що даний момент підземна частина храму ще досі розписується настінними іконами. Нам надали можливість відвідати це приміщення, закрите

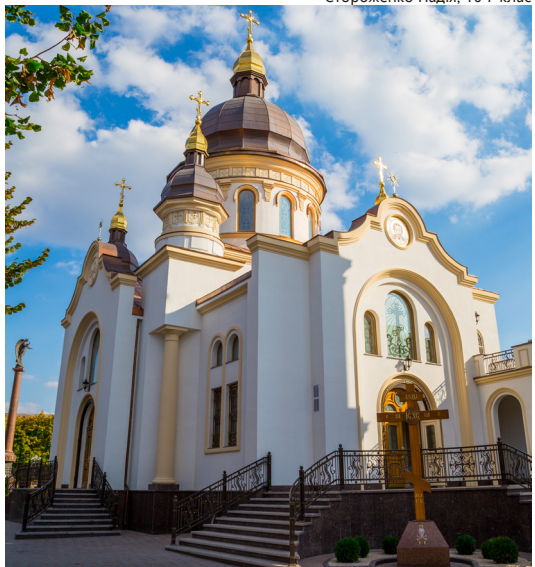

для інших відвідувачів. Нашому захопленню красою не було меж!

Вийшовши з храму, ми піднялись на дзвіницю. До речі, ця дзвіниця відрізняється від багатьох інших тим, що не потребує втручання людини: задана комп'ютером мелодія вибивається на дзвонах.

Наприкінці екскурсії нас привели до приміщення недільної школи, де пригостили смачним пирогом та чаєм.

Стороженко Надія, 10-Г клас

КРОК НА ШЛЯХУ ДО МАЙБУТНЬОГО

Задумуючись про майбутнє, ми всі одразу намагаємося уявити свою власну сім'ю. Якою вона має бути? Відповідь кожного не важко передбачити. Ідеальна родина – це родина, у якій панують любов, розуміння і взаємопідтримка. Та перед тим, як побудувати сім'ю, на мою думку, необхідно з'ясувати, чи готові ми особисто до цього важливого кроку.

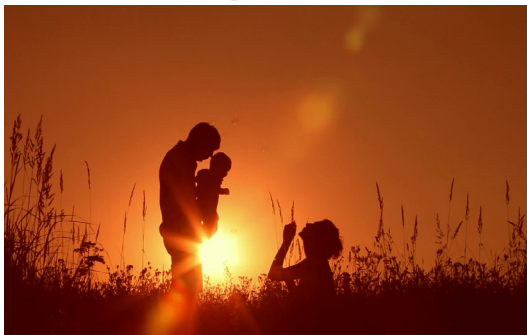
Важливою є готовність бути батьками – самовідданими і люблячими. Не можемо сказати, що це дуже легко, адже на батьків покладається велика відповідальність за життя дитини. А виховання свого чада – це, мабуть, найскладніше випробування, що вимагає уваги, терпіння та порозуміння.

Науковці стверджують, що діти, ще не народившись, відчувають емоції матері. А після появи на світ копіюють модель поведінки своїх батьків. Тож не дивуйтеся, якщо дитина почне повторювати ваші жести, слова.

Як же не помилитись? Ось кілька цінних порад, які я особисто винесла із уроків психології Ганни Валентинівни Якимчук.

Контролюйте себе та свою поведінку в присутності дитини. І ні в якому разі не сваріться, коли вона поруч.

Намагайтесь якомога більше приділя-

ти увагу дитині, адже вона повинна відчувати себе щасливою та повноцінною. Родинні традиції або спільна справа – ось що справді об'єднує людей. Так, наприклад, можна щотижня їздити на природу або бігати разом кожного ранку. Якщо ж ви перевантажені роботою та хатніми клопотами, то навіть приготування вечері разом дає можливість провести час з користю (так дитина навчатиметься допомагати вам).

Добре було б, якби ваша дитина мала хобі, тому розвивайте її таланти!

Якщо вам щось не подобається в поведінці дитини, ні в якому разі не починайте її сварити. Поясніть, що вам не подобається в її поведінці.

Найбільша помилка батьків, коли вони починають порівнювати свою дитину з іншими. Це призводить до зниження дитячої самооцінки. І щоразу, коли ви будете порівнювати, дитина думатиме, що все одно не стане кращою, і тоді – тільки підтверджуватиме зроблені вами висновки.

Думаю, наведені поради стануть усім у нагоді. Адже впевнена, що кожен із нас відповідально ставиться до свого майбутнього.

Бойко Катерина, 11-В клас

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.

Голова комісії інформації УПГ.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені © 2014 Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.